

האשה פרק שמיני פסחים

1. כי לא השאיר ליהואהו עם כי אם חמשים פרחים ועשרה רבב ועשרת אלפים רגלי בני אבדם מלך ארם וישם עפר לרש: מלכים ב יג ו
2. וילך ויחוק את גמר בת דבלים ותהר ותלד לו בן: הושע א ג
3. ותהר עוד ותלד בת ויאמר לו קרא שמה לא רחמה כי לא אוסיף עוד ארחם את בית ישראל כי נשא אשאל להם: הושע א ו
4. קני ראשית דרכו קדם מפעליו מאז: משלי ח כב
5. ויברכהו ויאמר רבב אבדם לאל עליון קנה שמים וארץ: הושע ב א
6. ויביאם אל גבול קדשו הר זה קנתה ימינו: תהלים עח ג
7. תפל עליהם אמתה ופחד בגבול דורוך ימינו פאננו עד ועבר עמך עד ועבר עם זו קניתי: שמות טו טו
8. והיה מספר בני ישראל כחול הקם אשר לא ימד ולא יספר והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אלהים: הושע ב א
9. ורעיתיה לי בארץ ורחמתי את לא רחמה ואמרת ללא עמי עמי אתה והוא יאמר אלקי: הושע ב כ
10. חזון ישעיהו בן אמוץ אשר קחה על יהודה וירושלם בימי עזריהו יותם אהו ויחזקיהו מלכי יהודה: ישעיהו א א
11. דבר ה' אשר היה אל הושע בן בארי בימי עזריהו יותם אהו ויחזקיהו מלכי יהודה ובימי יואש מלך ישראל: הושע א א
12. וישלח אמוציה ברוך בית אל אל ירבעם מלך ישראל לאמר קשר עליך עמוט בקרב בית ישראל לא תוכל הארץ להכיל את כל דבריך: עמוט ז י
13. כי כה אמר עמוט ברוך ימות ירבעם וישראל גלה ויגלה מעל ארמתי: הושע א יא
14. אל תלשן עבד אל אדוניו פן יקללך ואשמת: משלי ל י
15. דור אביו יקלל ואת אמו לא יברך: משלי ל יא
16. מקול מחצצים בין משאבים שם יתנו צדקות ה' צדקת פרונו בישראל אז ירדו לשערים עם ה': שופטים ה יא
17. כי ששת חדשים ישב שם ויאב וכל ישראל עד הכרית כל יצר באדום: מלכים א יא טו
18. אלהים הבין דרכיה והוא ידע את מקומה: איוב כח כג
19. מיד שאול אפרים ממנות אגאלם אהו ויברך מות אהי קטקף שאול חנם ויחזק מעיני הושע יג יד
20. והיו בשנה החמישית למלך ירבעם עלה שישק מלך מצרים על ירושלים: מלכים א יד כה
21. ואתפש בשני הלחת ואשלכם מעל שתי ידי ואשברם לעיניכם: דברים ט ז

יזרעאל. על שם העמיד שזרעו בגולה:
והגלה אותם לבבל. והא לאמר בגיטין (דף ז' וסס)
 רחמנא צטולן או צטולא דבר עשו אלמא בני עשו מעלו טפי היינו צמח דלמו חזרי לצבל: שמעת

דבליס. שמי לזכות דומה צמ דומה: כי אדם מלך ארם וישים עפר לרש: וספר וסלד בן ויאמר ה' אליו קרא שמו יזרעאל. שעתיד אני לזרעם ולזרותם בגולה: ארבעה קנינין גרסינן. וצית המקדש אחד מינייהו. קנינין חסדין צעניו לקרותם קנין לו כאלם שטורח לקנות דבר החביב לו: שלש גזירות. זרעאל דהיינו גולה ולא עמי ולא רחמה: יאמר להם וגו' וקצלו וגו'. צטלה גזירת הגלות. ורחמתי צטלה גזירת לא רחמה. ואמרתי ללא עמי עמי אתה צטלה גזירת לא עמי: קיפת. קצר. האריך ימים מהם על ידי שמתנשאים בצננות הס ממים: וזה לימנות. כדליף לקמיה: נימי עזויהו יוסס. סיפיה דקרא וצימי ירבעם בן יואש מלך ישראל: כהן צים אל. כומר לעכו"ם: וזכר את הרחמים גרסינן: כי לא אוסיף עוד ארחם. אע"ג דפרוענותא הוא אידכורי הוא מידכר שם רחמים: כי נשא אשאל להם. לשון סליחה ואמתויה מממה ומיהו סליחה קא מידכר וסיפיה דקרא דלעיל הוא: רצי יוחנן אמר מהכא ורחמתי וגו' ואמרתי ללא עמי עמי אתה. אוחס שלם הוי"ו מעמי ידבקו צהם ויהיו לי לעם: אפילו דור. רשעים שאצטין יקללו אל תלשינס: מהושע. שנתפס על שהלשין את ישראל ואף על פי שחטאו: לזקס עשה שפיון. שלא הוי"ו יכולין ללכותם יחד: יעפל לך סלמדי א'. להשיצן תשובה: גפא דרומאי. נשבע צע"ו: צהא נחסינן וצהא סלקינן. צמחצבה זו ארן עסוקים תמיד: הגלה אוסן לצבל. שאין כשדים אמרים כשאר אומות: שעמוקס כשאלו ויפסס משס מהר כמו שהצטיחס מיד שאלו אפסס: שקרוצ לשונס לשון סורס. ולא תשתכח תורה מהן מהר: לניס אמן. אצריסס מלור כשדים יא: כסף מלריס. שצוו ישראל צלחתס מנולריס כדמתיב (שמות יב) וינלו את מלריס וצימי רצבעס עלה שישק מלך מלריס ונטל את כל האולרות: לעיניס. כלומר דבר פלא רחיסס שס שהעין פונה להסמכל צו: תמריס

דבליס. שמי לזכות דומה צמ דומה: כי אדם מלך ארם וישים עפר לרש: וספר וסלד בן ויאמר ה' אליו קרא שמו יזרעאל. שעתיד אני לזרעם ולזרותם בגולה: ארבעה קנינין גרסינן. וצית המקדש אחד מינייהו. קנינין חסדין צעניו לקרותם קנין לו כאלם שטורח לקנות דבר החביב לו: שלש גזירות. זרעאל דהיינו גולה ולא עמי ולא רחמה: יאמר להם וגו' וקצלו וגו'. צטלה גזירת הגלות. ורחמתי צטלה גזירת לא רחמה. ואמרתי ללא עמי עמי אתה צטלה גזירת לא עמי: קיפת. קצר. האריך ימים מהם על ידי שמתנשאים בצננות הס ממים: וזה לימנות. כדליף לקמיה: נימי עזויהו יוסס. סיפיה דקרא וצימי ירבעם בן יואש מלך ישראל: כהן צים אל. כומר לעכו"ם: וזכר את הרחמים גרסינן: כי לא אוסיף עוד ארחם. אע"ג דפרוענותא הוא אידכורי הוא מידכר שם רחמים: כי נשא אשאל להם. לשון סליחה ואמתויה מממה ומיהו סליחה קא מידכר וסיפיה דקרא דלעיל הוא: רצי יוחנן אמר מהכא ורחמתי וגו' ואמרתי ללא עמי עמי אתה. אוחס שלם הוי"ו מעמי ידבקו צהם ויהיו לי לעם: אפילו דור. רשעים שאצטין יקללו אל תלשינס: מהושע. שנתפס על שהלשין את ישראל ואף על פי שחטאו: לזקס עשה שפיון. שלא הוי"ו יכולין ללכותם יחד: יעפל לך סלמדי א'. להשיצן תשובה: גפא דרומאי. נשבע צע"ו: צהא נחסינן וצהא סלקינן. צמחצבה זו ארן עסוקים תמיד: הגלה אוסן לצבל. שאין כשדים אמרים כשאר אומות: שעמוקס כשאלו ויפסס משס מהר כמו שהצטיחס מיד שאלו אפסס: שקרוצ לשונס לשון סורס. ולא תשתכח תורה מהן מהר: לניס אמן. אצריסס מלור כשדים יא: כסף מלריס. שצוו ישראל צלחתס מנולריס כדמתיב (שמות יב) וינלו את מלריס וצימי רצבעס עלה שישק מלך מלריס ונטל את כל האולרות: לעיניס. כלומר דבר פלא רחיסס שס שהעין פונה להסמכל צו: תמריס

לשון הרע דכתיב ימות ירבעם וגו' וישלח אמוציה ברוך בית אל אל ירבעם מלך ישראל לאמר קשר עליך וגו' וכתיב י"ג כי כה אמר ה' יאמר ר"א אפילו בשעת כעסו של הקב"ה זוכר את הרחמים שנאמר כי לא אוסיף עוד ארחם את בית ישראל ר' יוסי בר ר' חנינא אמר מהכא כי נשא אשאל להם ואמר ר"א לא הגלה הקדוש ברוך הוא את ישראל לבין האומות אלא כדי שיתוספו עליהם גרים שנאמר וזרעתיה לי בארץ כלום אדם זורע סאה אלא להכניס כמה כורין ור' יוחנן אמר מהכא ורחמתי את לא רחמה אמר רבי יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי מאי דכתיב אל תלשן עבד אל אדוניו פן יקללך ואשמת וכתיב דור אביו יקלל ואת אמו לא יברך משום דאביו יקלל ואת אמו לא יברך אל תלשן אלא אפילו דור שאביו יקלל ואת אמו לא יברך אל תלשן עבד אל אדוניו מנלן מהושע א"ר אושעיא מאי דכתיב צדקת פרונו בישראל עשה הקב"ה בישראל שפזרן לבין האומות והיינו דא"ל ההוא מינא לר' חנינא ארן מעלינן מינייכו כתיב בכו כי ששת חדשים ישב שם וגו' ואלו אנן איתניכו גבן כמה שני ולא קא עבדינן לכו מידי אמר לו רצונך יטפל לך תלמיד א' נטפל ליה ר' אושעיא א"ל משום דלא ידעיתו היכי תעבדו תכלינן כולהו ליתנהו גבייכו מאי דאיכא גבייכו קרי לכו מלכותא קמיעתא אמר ליה גפא דרומאי בהא נחתנין ובהא סלקינן: תני רבי חייא מאי דכתיב אלהים הבין דרכה והוא ידע את מקומה יודע הקדוש ברוך הוא את ישראל שאינן יכולין לקבל גזירות אכזריות אדום לפיכך הגלה אותם לבבל ואמר רבי אלעזר לא הגלה הקדוש ברוך הוא את ישראל לבבל אלא מפני שעמוקה כשאל שנאמר מיד שאול אפרים ממנות אגאלם רבי חנינא אמר מפני שקרוב לשונם ללשון תורה רבי יוחנן אמר מפני ששיגורן לבית אמן משל לאדם שכעס על אשתו להיכן משגרה לבית אמה והיינו דרבי אלכסנדר דאמר שלשה חזרו למטעתן אלו הן ישראל כסף מצרים וכתב לוחות ישראל הא דאמרן כסף מצרים דכתיב ויהי בשנה החמישית למלך ירבעם עלה שישק מלך מצרים על ירושלים וגו' כתב הלוחות דכתיב ואשברם לעיניכם תנא לוחות נשברו ואותיות פורחות עולא אמר כדי שיאכלו תמריס

6) [ל' צב יהיה], 3) אבות פ"ו ה"א מילתא (בא) [בשלה סוף פרשה ט] ספרי פ"ר האזינו ג' א) [גיטין פ"א, ד] בפי"א: שאין

רבינו חננאל
 ישראל אחד משלשה קנינין וכו'. א"ר יוחנן אוי לה לרבנות שמקברת בישראל שאין לך נביא בישראל שלא קפח ארבעה מלכים בימיו. מפני מה זכה ירבעם להמנות עם מלכי בית דוד מפני שלא קבל לשון הרע על עמוס, שאמר וישלח [אמצייה] [שקלל] [ואת אמן] לא יברך אל תלשן אותו מהושע כו'. צדקות פרונו, צדקה עשה הקב"ה לישראל שפזרן לבין האומות. מיד שאול אפרים וזו בכל שהיא עמוקה משאול. שלשה חזרו למטעתן ישראל כסף מצרים וכתב הלוחות.

